

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНОЛОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ

ЗБІРНИК
НАУКОВИХ ПРАЦЬ
МОЛОДИХ УЧЕНИХ,
АСПІРАНТІВ ТА СТУДЕНТІВ

Одеса 2022

Наукове видання

Збірник наукових праць молодих учених, аспірантів та студентів

Матеріали, занесені до збірника, друкуються за авторськими оригіналами.
За достовірність інформації відповідає автор публікації.

Рекомендовано до друку та розповсюдження в мережі Internet Вченою радою
Одеського національного технологічного університету,
протокол № 13 від 24.05.2022 р.

Редакційна колегія

Голова	Єгоров Б.В., д.т.н., професор
Заступник голови	Поварова Н.М., к.т.н., доцент

Члени колегії:

Безусов А.Т., д-р техн. наук, професор
Бурдо О.Г., д-р техн. наук, професор
Віннікова Л.Г., д-р техн. наук, професор
Гапонюк О.І д-р техн. наук, професор
Жигунов Д.О., д-р техн. наук, професор
Іоргачова К.Г д-р техн. наук, професор
Капрельянц Л.В., д-р техн. наук, професор
Коваленко О.О., д-р техн. наук, професор
Косой Б.В., д-р техн. наук, професор
Крусір Г.В., д-р техн. наук, професор
Мардар М.Р., д-р техн. наук, професор
Мілованов В.І., д-р техн. наук, професор
Павлов О.І., д-р екон. наук, професор
Плотніков В.М., д-р техн. наук, професор
Станкевич Г.М., д-р техн. наук, професор
Савенко І.І., д-р екон. наук, професор
Тележенко Л.М., д-р техн. наук, професор
Ткаченко Н.А., д-р техн. наук, професор
Ткаченко О.Б., д-р техн. наук, професор
Хобін В.А., д.т.н., професор
Хмельнюк М.Г., д-р техн. наук, професор
Черно Н.К д-р техн. наук, професор

Одеський національний технологічний університет
Збірник наукових праць молодих учених, аспірантів та студентів.
Міністерство освіти і науки України. – Одеса: 2022. – 163 с.

РОЗДІЛ 6

**ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ ІННОВАЦІЙНО-
ІНВЕСТИЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ ХАРЧОВОЇ
ТА ЗЕРНОПЕРЕРОБНОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ**

реінжиніринг, автоматизована інноваційно-інформаційна система управління людськими ресурсами в системі державної служби тощо. Інноваційною формою реформування та удосконалення системи управління людськими ресурсами має стати паблік-інжиніринг. Паблік-інжиніринг пов'язаний з реінжинірингом, який частіше використовується у приватному секторі і зовсім не використовується в державному. На нашу думку, в практику державного управління було б доцільно запровадити поняття «паблік-інжиніринг», під яким може розумітися створення державних установ на основах інженерної науки шляхом проектування й управління державними процесами. Метою паблік-інжиніринг є не перебудова структур органів державної влади, а забезпечення підвищення ефективності роботи цих органів влади, істотне поліпшення показників діяльності. Зазначимо, що паблік-інжиніринг тісно пов'язаний зі змінами у зовнішньому та внутрішньому середовищі організації. Таким чином, за допомогою паблік-інжиніринг можна здійснити докорінну перебудову системи органів державної влади, що здійснюють управління персоналом державною службою. Під час створення інноваційних моделей управління персоналом державної служби слід орієнтуватися на сучасні глобальні виклики, тенденції розвитку національного та світового суспільства. Аналіз дає підстави запропонувати наступні інноваційні механізми розвитку людських ресурсів системи публічного управління: професійна освіта; стажування; підвищення кваліфікації; самоосвіта персоналу; мотивація персоналу; кар'єрне зростання кадрів; паблік-інжиніринг. Інноваційна модель розвитку людських ресурсів публічного управління повинна складатися з наступних елементів: людські ресурси системи публічного управління; професійно-кваліфікаційні якості; професіоналізм; освіта; підвищення кваліфікації; мотивація; кар'єрне зростання. Інноваційна модель розвитку людських ресурсів системи публічного управління повинна бути врегульована у чинних нормативно-правових актах України. На наш погляд, це повинна бути Концепція розвитку людських ресурсів системи публічного управління.

Науковий керівник – д.е.н., проф. Ніколюк О.В.

НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ КОМПАНІЙ СТРАХОВОГО РИНКУ

**Мальчевська І.В., студ. СВО «Бакалавр» ф-ту ММіЛ
Одеський національний технологічний університет, м. Одеса**

Регулювання діяльності страхових компаній є складовою реалізації комплексної програми розвитку фінансового сектора та одним із інструментів впливу на економічні процеси шляхом перерозподілу фінансових ресурсів між суб'єктами фінансового ринку та пріоритетними галузями суспільного виробництва. Виділяють форми регулювання: державну, ринкову та інституційно-правову. В умовах динамічних фінансових перетворень посилюється доцільність державного регулювання, що обумовлюється дією двох груп чинників: загальних та спеціальних. Поєднання саморегулювання і державного регулювання діяльності страхових компаній є запорукою розвитку страхового ринку та його учасників, забезпеченням рівноваги в дотриманні інтересів держави, суспільства, об'єктів регулюючого впливу, появи синергічного ефекту регулювання. Прослідковується наявність структурних зв'язків між формами та об'єктом регулювання: правовим забезпеченням, наглядом та діяльністю страхової компанії, а також між формами, методами та інструментами які разом із принципами, суб'єктами та об'єктами утворюють систему державного регулювання

діяльності страхових компаній. Розроблена теоретична модель регулювання діяльності страхових установ може стати базовим напрямом удосконалення практичного регулювання страхового сектору. Дана модель розуміється як цілісна сукупність уявлень про вектори мету, завдання, принципи рівні, методи, інструменти та основу регулювання. Вдосконалення регулювання діяльності страхових компаній забезпечить підвищення якісного рівня функціональної адаптивності регулювання до зміни зовнішнього середовища. Державне регулювання діяльності страхових компаній необхідно розглядати як динамічну систему, що базується на принципах ефективності, справедливості, законності, адекватності, незалежності, збалансованості, поступовості та прозорості. Систематизація взаємопов'язаних принципів з позицій результативності регулюючого впливу формує дві їх групи: основоположні та доповнюючі. За допомогою методів та інструментів здійснюється регулювання діяльності страхових компаній, в залежності від зміни яких державне регулювання посилюється або лібералізується. Методи державного регулювання діяльності страхових компаній класифікуються за наступними ознаками: формою впливу на об'єкт, набором інструментів (засобів впливу), часом дії, масштабом втручання, характером дії. На поведінку страхових компаній методи державного регулювання впливають прямо або опосередковано, створюючи та забезпечуючи умови для їх функціонування.

Сучасний стан регулювання діяльності страхових компаній протягом років дослідження покращився. На страховому ринку розвинених країн після фінансової кризи сформувались три рівні регулювання: страхова компанія, страхова група, системно важлива страхова компанія. На національному страховому ринку крім існуючого регулювання на рівні страхової компанії запроваджено регулювання та введено консолідований нагляд за діяльністю страхової групи; третій рівень – визначення системно важливих страхових компаній не сформовано. В той же час, інструментальне забезпечення регулювання застаріле та не відповідає світовим сучасним зразкам, хоча деякі кроки покращення прослідковуються: лібералізовано ліцензування, переглянуто нормативи достатності, диверсифікації та якості активів, посилені вимоги щодо прозорості діяльності та звітності. Але в цілому регуляторний режим, в основу якого покладені вимоги перших директив Європейського Союзу, які сформовані у минулому столітті, без врахування наслідків світової фінансової кризи, потребує подальшого реформування. Проведений аналіз показав, що діяльність страхових компаній розширюється незважаючи на складну для країни економічну ситуацію останнього десятиліття. Має місце збільшення основних показників розвитку страхування: приріст валових страхових премій, валових страхових виплат; страхових резервів. Рівень довіри до діяльності страхових компаній зберігається та в останні роки намітився стійкий тренд її посилення; взаємозамінність на страховому ринку достатньо висока, так як вихід із ринку більше третини страхових компаній не привів до зменшення страхової діяльності. В той же час, інвестиційна спроможність страхового ринку незначна і не може суттєво впливати на розвиток економіки, так як частка активів страхових компаній складає близько 5 % від вартості активів банків, а частка валових страхових премій у ВВП зменшилась до 1,4 %. Прослідковується чутливість страхових компаній до змін в регулюванні, тому з метою покращення ефективності їх діяльності доцільним є запровадження новітніх інструментів, методів, засобів регулювання для підвищення його якості.

Модернізацію системи регулювання діяльності страхових компаній запропоновано здійснювати в два етапи: перший етап направлений на усунення регуляторного розриву, другий – на перегляд інституційної моделі державного регулювання страхового ринку. Перший етап передбачає удосконалення інституційного середовища регулювання через запровадження новітніх інструментів: визначення системно важливих страхових компаній; імплементацію міжнародних вимог до нормативного забезпечення діяльності страхових компаній; побудову приватно-державного партнерства на страховому ринку; уніфікацію

засобів регулювання ідентичних на страховому та банківському сегментах ринку забезпечення прозорості власності страхових компаній, забезпечення прозорості діяльності страхових компаній та органу державного регулювання. На другому етапі пропонується запровадження інтегрованої моделі регулювання страхового ринку.

У країнах з розвинутою та трансформаційною економікою спостерігається тенденція до консолідації державного регулювання на базі моделі мегарегулятора. Для України запропоновано консолідацію регулювання страхового, небанківського кредитного та банківського секторів в межах одного органу державного регулювання та напрями запровадження цього процесу. Формування інтегрованої моделі регулювання страхового ринку пропонується здійснювати на базі Національного банку України, який має більші матеріальні, технологічні та фінансові можливості та досвід імплементацій міжнародних правил регулювання. Процес удосконалення регулювання необхідно розглядати як комплексний механізм на основі трьох складових: інституційної, нормативної, організаційно-комунікаційної.

Для посилення ефективності регулювання діяльності страхових компаній та запровадження його третього, найсучаснішого рівня, необхідно започаткувати процес визначення системно важливих компаній та запровадити нагляд за ними. Методичні засади визначення системно важливих страхових компаній повинні базуватись на інтегрованому показнику середнього індексу системної важливості. Розроблений науково-методичний підхід передбачає реалізацію наступних етапів: формування переліку категорій та показників, які характеризують системну важливість страхових компаній та визначення їх вагових коефіцієнтів; вибір потенційних системно важливих компаній на основі перевищення одновідсоткової вартості активів страхового ринку; формування за відібраними компаніями вхідного масиву даних; нормування показників, розрахунок індексу системної важливості кожної компанії; визначення середнього індексу системної важливості; компанії, які його перевищили формують групу системно важливих. Нагляд за діяльністю вказаних компаній концентрується на виконанні ними нормативу регулятивного капіталу страхової групи, своєчасності та прозорості звітування, затвердження плану відновлення фінансової стабільності введення інституту індивідуальної відповідальності. Реалізація новітніх підходів в регулюванні діяльності страхових компаній сприятиме поліпшенню його якості, що забезпечить зміцнення конкурентної позиції страхових компаній на національному та світовому ринку, сприятиме підвищенню довіри до страхового сектору.

Науковий керівник: д.е.н., проф. Ніколюк О.В.

УЗАГАЛЬНЕННЯ ШЛЯХІВ ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЯКОСТІ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ

**Маркевич О.В., студ. СВО «Бакалавр» ф-ту ММіЛ
Одеський національний технологічний університет, м. Одеса**

Наявна політика держави стосовно поліпшення якості медичної допомоги в Україні передбачає підвищення конкурентоспроможності медичних працівників завдяки впровадженню Стратегії розвитку медичної освіти; ефективну організацію та доступну мережу ЗОЗ шляхом створення моделі фінансування медичної галузі, при якій

ЦИФРОВІЗАЦІЯ – ІНСТРУМЕНТ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ	
Домброван Я.Ю.	125
ОБЛІК ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ В ДЕРЖАВНІЙ УСТАНОВІ: ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ	
Гусонька М.В.	126
ОБЛІК ЗАПАСІВ ЗГІДНО НАЦІОНАЛЬНИХ ТА МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ	
БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ	
Космачевська Е.В.	127
АВТОМАТИЗАЦІЯ ОБЛІКУ ФІНАНСОВО-РОЗРАХУНКОВИХ ОПЕРАЦІЙ –	
ЗАПОРУКА ОПЕРАТИВНОСТІ ТА ТОЧНОСТІ	
Степаненко К.В.	129
СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ОБЛІКУ ФІНАНСОВИХ РЕЗУЛЬТАТІВ ДІЯЛЬНОСТІ	
ПІДПРИЄМСТВ	
Пелешук М.А.	130
ОСНОВНІ ЗАСОБИ ТА ЇХ ЗНОС: ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ	
Брайловська О.М.	132
ОБЛІК БЕЗГОТІВКОВИХ ОПЕРАЦІЙ З ВИКОРИСТАННЯМ СУЧАСНИХ	
ЕЛЕКТРОННИХ СИСТЕМ	
Караніколова С.Ю.	133
АКТУАЛЬНІ ЗМІНИ СИСТЕМИ ОПОДАТКУВАННЯ В УКРАЇНІ	
Кереченко В.П.	135
ЖЕНЕВСЬКІ КОНВЕНЦІЇ У СИСТЕМІ МІЖНАРОДНОГО ГУМАНІТАРНОГО	
ПРАВА	
Паламарчук Олег	137
НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ ВПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕКТРОННОГО	
ДОКУМЕНТООБІГУ У СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ УКРАЇНИ	
Власов О.Р.	139
ОСОБЛИВОСТІ ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ В СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО	
УПРАВЛІННЯ	
Тестова О.А., Кирилова В.П.	141
НАПРЯМИ ЗАЛУЧЕННЯ СУЧАСНИХ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В	
МОДЕРНІЗАЦІЇ СИСТЕМИ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ДЕРЖАВНИХ	
СЛУЖБОВЦІВ	
Гарбуз Т.І.	142
ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В УПРАВЛІННІ ЛЮДСЬКИМИ	
РЕСУРСАМИ В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ	
Дмитрієв Е.В.	144
НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ	
ДІЯЛЬНОСТІ КОМПАНІЙ СТРАХОВОГО РИНКУ	
Мальчевська І.В.	145
УЗАГАЛЬНЕННЯ ШЛЯХІВ ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЯКОСТІ	
МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ	
Маркевич О.В.	147
ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ ТА НАПРЯМИ РОЗВИТКУ ІНСТИТУЦІЙ ДЕРЖАВНОЇ	
СЛУЖБИ УКРАЇНИ ДО ВИМОГ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТІВ	
Сівакова Д.О.	150
СУТНІСТЬ ПОНЯТТЯ «СОЦІАЛЬНЕ СИРІТСТВО»	
Скрипник К.І.	151

Наукове видання

**Збірник наукових праць
молодих учених, аспірантів та студентів**

Головний редактор, д-р техн. наук, проф. Б.В. Єгоров
Заст. головного редактора, канд. техн. наук, доц. Н.М. Поварова
Технічні редактори А.В. Коваль, Т.Л. Дьяченко

Ум. друк. арк. 19,1